

[Fabricius.]

den højtærede Minister at prøve at faa disse Planer klarlagt og i øvrigt fremmet saa meget, at Frederikshavn kan faa sin naturlige Plads i den Udvikling, som vi alle haaber og ønsker for vort Land.

I en Henvendelse til Ministeriet for Fiskeri fremkom det ærede Medlem Hr. Chr. Christiansen med en Anke over Fordelingen af Licenserne. Jeg skal ikke opholde mig derved. Jeg har haft Lejlighed til at sætte mig ret grundigt ind i dette Spørgsmaal, baade set fra Fiskerens og Fiskeeksportørens Synspunkt, og jeg vil her sige, at jeg stiller mig i denne Sag ganske paa Linie med det ærede Medlem, idet vi spørger, hvorvidt de gældende Licensfordelinger er rimeligt begrundede.

I Forbindelse med Spørgsmaalet Frederikshavn vil jeg ogsaa gerne — i Anledning af Planerne om et kommende Sindssygehospital i Nordjylland — bede den højtærede Indenrigsminister om, i Overvejelserne i det Udvalg, som er blevet nedsat, for Alvor at medtage Byen Frederikshavn. Det forekommer mig ganske klart, at det kommende Hospital bør ligge i Hjørring Amt, men da Omgivelserne, Naturskønhed og Søbade vitterlig har saa stor Værdi for sindslidende, burde det, naar man har et Omraade som Bangsbo ved Frederikshavn til Raadighed, være ganske naturligt, at en saadan Anstalt bygges ved Frederikshavn, som ikke blot maa tælles mellem Vendsyssels, men mellem Danmarks smukkeste og sundeste Egne.

Horn: Under Forhandlingerne i forrige Samling om Statsstøtte til vanskeligt stillede Privatbaner gav den højtærede Minister for offentlige Arbejder paa min Foranledning Tilsagn om i meget god Tid at træffe Foranstaltninger til at hindre, at vi hemningsløst drev ind i det samme Trafikkaos, som vi kendte før Krigen. Denne Forhandling staar at læse i Tidenden Sp. 4510 og fremefter.

Jeg skal indrømme, at Begrebet „god Tid“ er et relativt Begreb, men jeg havde i dette Tilfælde sat Pris paa, om det kun havde dækket Maaneder, saaledes at vi i den Arbejdsplan, som er forelagt i Trontalen, havde faaet Antydning af, at der var Overvejelser i Gang inden for Regeringen, saa at man i den nærmeste Tid kunde vente, at der vilde ske noget, men i Arbejdsplanen er kun nævnt den nye Vejlov, og jeg hilser med den allerstørste Tilfredshed, at den nu kan forventes at blive forelagt. Hvis jeg ikke husker fejl, har den højtærede Minister

til Pressen ladet sig forlyde med, at hans Trafikudvalg snarest vilde møde med en Plan for Biltrafikken. Det nævntes dog ikke i Trontalen, men jeg haaber, den kommer alligevel. Jeg tror, det er lige saa ønskeligt, om man fik Planerne frem for Jernbanerne, saa at baade Skinnevejs- og Landevejstrafikmidlerne indordnedes efter det fremtidige Behov. Det bliver jo vanskeligere at klare det, naar Udviklingen først er kommet i Gang, vanskeligere bagefter at skulle til at regulere, naar alle Vildskuddene har sat sig. Jeg ved ikke, om den højtærede Minister mener, at vi kan leve efter den gamle og noget valne Regel: lad os vente og se, der vil vise sig noget. Det kan være fristende af flere Grunde, blandt andet den, at vi har Støtteloven løbende indtil April 1950, hvorefter der paa de aarlige Finanslove ydes de nødvendige Beløb til Dækning af de vanskeligt stillede Baners Underskud. Paa det foreliggende Finanslovsforslag er ikke ansat noget Beløb med den Motivering, at man ikke kender de Talstørrelser, der kan blive Tale om, og det er rigtigt, men det er lige saa rigtigt, hvad Ministeren ogsaa erkendte, da vi sidst talte om dette Forhold, at man nu maa forvente, at de magre Aar for Banerne vender tilbage, og af flere Baners Regnskaaber, som er forelagt i den seneste Tid, ser man ogsaa, at det gaar den Vej. En enkelt Bane-Generalforsamling saa jeg udtrykte det paa den Maade, at nu tager Bilerne igen det, der er noget ved, og saa maa Banerne nøjes med det daarlige. Vi var ogsaa Vidne til her i September, da Privatbanerne holdt deres Aarsmøde i Silkeborg, at Drøftelserne og den Udtalelse, der kom fra Mødet, i det væsentlige drejede sig om snart at faa paa-begyndt en Rationalisering af Trafikken.

Det er altsaa ikke alene mig og en Række andre trafikinteresserede, som mener, der nu maa ske noget, men hele den Kreds af sagkyndige, som Privatbanernes Aarsmøde repræsenterede, bad altsaa Regeringen og Rigsdagen om hurtigt at fremme den for vort Land saa vigtige Sag. Vi kan nemlig ikke nøjes med, synes jeg, at se denne Sag alene ud fra Spørgsmaalet om Dækning af visse Baners Underskud i en kortere eller længere Tid. Vi maa i høj Grad se paa Tilrettelægningsen af en Ordning, som maa gro ud af de Erfaringer, vi har høstet af den tekniske Udvikling, som Krigen har befordret. I den Genopbygning og Nyskabelse, som nu skal foregaa, har Befolkningen og Erhvervslevet i de Egne af Landet, der ikke ligger omkring Hovedruterne i vort Trafiknet, Krav paa at faa sin Chance paa lige Fod med den øvrige Befolkning. Og man